

Arrest

nr. 179 426 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. BUELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 juli 2016.

1.3. Op 24 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 augustus 2016 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op 24 februari 1995. U heeft uw hele leven in uw ouderlijk huis gewoond in Bagdad, eerst in de wijk Zafraniya en vanaf 2006 in de wijk Adhamiyah. U bent van de soennitische geloofsstrekking en u bent Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al Hashimi.

Ten tijde van het regime van Saddam Hoessein was uw vader een actief lid van de Baathpartij. Uw vader werkte rechtstreeks voor de partij en kreeg ook een loon uitbetaald. Na de val van het regime ging uw vader werken in een ziekenhuis als receptionist van een arts. Uw moeder is lerares Engels in de Zafraniya wijk.

Tijdens het sektarisch geweld van 2006 heeft u Zafraniya gedwongen moeten verlaten. U bent met het ouderlijk gezin naar Adhamiyah gegaan, omdat het een overwegend soennitische wijk is. Uw moeder is al die tijd wel blijven werken op een school in Zafraniya.

In de maand april van 2014 bent u begonnen met voetballen voor FC Kadhamiyah. Twee soennitische vrienden die ook woonachtig zijn uit Adhamiyah hadden u aangebracht. U werd betaald voor uw activiteiten bij deze club.

Op 5 augustus 2014 werden u en uw twee vrienden uit Adhamiyah lastiggevallen door een man. Hij had jullie gevolgd van de voetbalclub tot aan het Antharplein. Van hieruit kun je doorreizen van Kadhamiyah naar Adhamiyah. Deze man vertelde aan jullie dat jullie niet meer mochten voetballen bij FC Kadhamiyah, anders zouden jullie gevaar lopen.

Op 9 augustus 2014 vond u een brief in uw tas bij de kleedkamer van de club FC Kadhamiyah. In de brief werden u en uw twee soennitische vrienden bij de club met de dood bedreigd. De militie Ketaeb Al Imam Mussa al Kadem is de afzender van de brief. Nadien bent u niet meer terug gekeerd naar de club.

Op 25 augustus 2014 werd uw broer A.(...) K.(...) ontvoerd. Uw vader heeft aangifte gedaan van deze ontvoering, maar heeft verder geen melding gemaakt van de bedreiging die u per brief heeft ontvangen.

Op 1 september 2014 heeft u Irak verlaten. U bent met het vliegtuig van Bagdad naar Istanboel in Turkije gegaan. U bent vervolgens tot 12 augustus 2015 gebleven in Turkije. U heeft al die tijd in Turkije gewerkt. Via Griekenland en de Balkanroute bereikte u België op 28 augustus 2015. Op 1 september 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende kopieën van documenten neer: de pagina met persoonsgegevens van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw studentenkaart, de rantsoenkaart van uw vader, uw kieskaart, de woonstkaart van uw vader, de lidkaart van de Baathpartij van uw vader, een referentiebrief van FC Hemiksem, een vliegticket, de huwelijksakte van uw ouders, een huurcontract van een woonst in Adhamiyah, een bevestiging van de provincieraad van Bagdad dat u gevlucht bent uit de wijk Zafraniya, een bevestiging van woonst afgegeven door de lokale raad van Shamasiya in Adhamiya, drie bevelen om het land te verlaten van Servië, Macedonië en Griekenland, een medisch rapport met foto's van uw broer, een dreigbrief en een attest van aangifte bij de politie.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich beroept op een dreigement dat door de sjiitische militie Ketaeb Al Imam Mussa al Kadem aan uw adres is geuit. U vreest gedood te worden door deze militie omwille van uw soennitische geloofsstrekking en uw activiteiten bij de sjiitische voetbalclub FC

Kadhamiyah (gehoorverslag CGVS, dd. 25/7/2016, p. 14). U bent er niet in geslaagd om uw asielmotieven aannemelijk te maken. Uw relaas van de feiten bevatten belangrijke lacunes en tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen ernstig ondermijnen. Ten eerste kon u weinig details geven van de omstandigheden waarin de eerste mondelinge bedreiging werd geuit. U en twee van uw vrienden zouden gevolgd zijn tot aan het Antharplein in Kadhamiyah, daar werd u aangesproken. U mocht niet meer gaan voetballen voor FC Kadhamiyah, de club waar u een betaalde kracht was, het zou gevaarlijk voor u zijn (CGVS, p. 14). Afgezien van een zeer summiere beschrijving van het uiterlijk van uw belager kon u niet meer details geven. U nam de bedreiging niet serieus en ging weer voetballen. 4 dagen later kreeg u de dreigbrief. Ten tweede heeft u herhaaldelijk over de dreigbrief verteld (CGVS, p. 10; P. 12; p. 15), maar nergens maakte u melding van de twee kogels die bij de brief zaten, zoals u bij het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst DVZ) had gemeld. Heel specifiek werd u gevraagd wat u allemaal nog meer bij die brief vond en verveeld met de vraag geeft u te kennen dat u al over de inhoud van de brief gesproken heeft en herhaalt u de belangrijkste bevindingen uit de brief (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met dit belangrijke detail geeft u te kennen dat u dacht dat u over de inhoud van de brief moest vertellen en bevestigde u dat er nog twee kogels bij de brief zaten (CGVS, p. 15). Ten derde zou uw vader naar de politie zijn gegaan om aangifte te doen van de ontvoering van uw broer, maar niet van de vermeende zaken die u zijn overkomen. U heeft zelfs in het geheel geen aangifte gedaan. Uw zaak was niet zo duidelijk als die van uw broer, echter zou u wel over twee kogels en een dreigbrief moeten beschikken, vrij tastbaar bewijs. Uw argument dat de politie de aangifte zelfs niet zou willen noteren, omdat de gebeurtenis van sektarische aard is (CGVS, p. 12 en p. 16), is volledig in tegenstrijd met het feit dat uw vader wel aangifte zou hebben gedaan voor de ontvoering van uw broer. In de marge dient te worden opgemerkt dat ontvoeringen in Irak vaak sektarisch van aard zijn.

Bovendien is de aanleiding tot al de vermeende vervolgingsdaden weinig aannemelijk. Adhamiyah is een soennitische enclave omringd met sjiitische wijken. Kadhamiyah is van oudsher een belangrijk sjiitisch bolwerk. U verklaarde dat een persoon niet zomaar naar Adhamiyah kan gaan omdat een sjiiet voor zijn leven zou vrezen aldaar (CGVS, p. 8). Gelet op de ervaringen van uw gedwongen verhuizing om sektarische redenen en het feit dat uw vader actief lid was van de Baathpartij zou u derhalve wel twee keer nadenken om u in een sjiitische wijk te begeven. U besluit echter te gaan voetballen in een sjiitische wijk met een sterke aanwezigheid van sjiitische milities. Geconfronteerd met deze geringe plausibiliteit geeft u te kennen dat u dat deed om geld te verdienen en uw hobby uit te oefenen (CGVS, p. 16). Sterker nog, u vertelde aan iedereen daar dat u een soenniet was uit Adhamiyah (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat u wel erg lichtzinnig omgaat met uw veiligheid geeft u te kennen dat iedereen al wist dat uw vrienden soennieten waren uit Adhamiyah en dat u geen reden had om erover te liegen (CGVS, p. 17). U minimaliseert hier duidelijk het gevaar. Daarnaast blijken uw vrienden nog gewoon in Adhamiyah te wonen en daar voor de lokale volksclub te spelen, terwijl zij volgens u ook dezelfde bedreiging hebben gehad (CGVS, p. 17). Gevraagd naar hun leven, geeft u te kennen dat u niks van hen afweet, omdat iedereen immers zijn eigen leven heeft (CGVS, p. 17). Een zeer apathische houding voor iemand die zijn eerste (semi) professionele ervaring in het voetbal te danken heeft aan hen en wiens leven op identiek dezelfde wijze bedreigd is geweest als dat van u. Uw asielrelaas is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en dient er geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken, noch uw persoonlijke risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

De andere elementen die u in uw asielrelaas aanhaalt en die geen direct verband houden met deze bedreiging liggen niet aan de basis van uw actuele vrees voor vervolging van uw persoon. Uw vader heeft was lid van de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hoessein (CGVS, p. 5). U bent verdreven geweest uit de Zafraniya wijk in 2006, doch werkt uw moeder nog altijd op een school aldaar (CGVS, p. 10-11). Uw broer A.(...) K.(...) zou ontvoerd zijn geweest. Daar is een aangifte bij de politie tegen ingediend geweest door uw vader. Echter wordt nergens in de aangifte melding gemaakt van de problemen die u persoonlijk zou hebben ervaren met betrekking tot de doodsb bedreiging (CGVS, p. 12). U verklaarde hierop dat de politie de twee feiten niet in één proces verbaal zou steken, het ging immers om twee verschillende gebeurtenissen en de zaak van uw broer was duidelijk (CGVS, p. 16). Uit niets blijkt dat deze zaken verband houden met uw actuele vrees voor vervolging. Derhalve zijn ze enkel van secundair belang in de beoordeling van uw asielmotieven. Aangezien geen geloof kon worden gehecht aan de andere elementen, ondermijnt dit ook de geloofwaardigheid van deze bijkomende elementen. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De kopieën van uw identiteitsdocumenten dienen enkel ter

staving van uw identiteit en plaats van herkomst, waarover er geen twijfel bestaat. De kopieën van de andere documenten kunnen alleen ter ondersteuning dienen om de feitelijkheid van uw asielrelaas te staven. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, hebben deze documenten geen bewijskracht. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie administratief dossier, COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De

actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakezen burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakeze asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 52, 62 en 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt verzoeker het oneens te zijn met de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de

ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven, te verklaren of te weerleggen. Verzoeker meent dat hij zijn asielrelaas gedetailleerd heeft uiteengezet, dat er geen reden is om te twifelen aan zijn verhaal en dat hij aldus wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk maakt.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Hij werpt op dat het willekeurig geweld in Bagdad enkel nog maar is toegenomen sinds het begin van 2016 en hij verwijst in dit verband naar een aantal incidenten in april en juni 2016. Deze incidenten tonen volgens verzoeker aan dat alle wijken en delen van Bagdad getroffen worden door willekeurig geweld en dat zowel de sjiitische als de soenitische bevolking het slachtoffer is van deze aanslagen en geweldplegingen. Verzoeker behoort als soenniet aldus tot een van de doelgroepen die specifiek gevisieerd worden in Bagdad. Voorts wijst verzoeker erop dat in de maand augustus alleen al, er in Bagdad meer dan 231 Iraakse burgers gedood zijn door daden van terrorisme en andere vormen van geweld en gewapende conflicten. Ook zeer recent – na de beslissing van het Commissariaat-generaal dd. 24 augustus 2016 – vonden nog een aantal zeer ernstige incidenten plaats in Bagdad. In de eerste twee weken van september 2016 kwamen meer dan 121 burgers om en raakten er 272 gewond ingevolge willekeurig geweld in Bagdad. Verzoeker merkt hierbij op dat IS het aantal terroristische aanslagen heeft opgedreven teneinde hun aanwezigheid te benadrukken en de Iraakse overheid onder druk te zetten. Hij voegt hieraan toe dat met betrekking tot de mogelijke terugkeer naar Irak ook rekening dient te worden gehouden met de omvang en complexiteit van de humanitaire crisis in Bagdad. Hij betoogt dat het niet is omdat er scholen, ziekenhuizen en dergelijke geopend zijn, dat de situatie veilig is. In die zin hebben de Verenigde Naties nog steeds het hoogst mogelijke niveau (niveau 3) van noodsituatie toegekend aan Irak. UNHCR verzoekt lidstaten dan ook om personen niet tegen hun wil terug te sturen naar Irak omwille van het volatiele karakter van het conflict en het feit dat het hele land getroffen wordt door geweld en de humanitaire crisis. Ook Caritas International is van oordeel dat vluchtelingen komende uit Bagdad gerechtigd zijn op de subsidiaire beschermingsstatus, aldus verzoeker, die dan ook de mening toegedaan is dat de huidige situatie in Bagdad de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigt.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Op 4 november 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 52 en 63/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij *in casu* heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Wat de aangevoerde schending van artikel 63/2 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden benadrukt dat dit artikel het dringend beroep voor het Commissariaat-generaal betrof en ingevolge artikel 69 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd opgeheven.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij weinig details kon geven van de omstandigheden waarin de eerste mondelinge bedreiging werd geuit, (ii) hij tijdens het gehoor herhaaldelijk over de dreigbrief heeft verteld doch hij nergens melding maakte van de twee kogels die bij de brief zaten, zoals hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gemeld, (iii) zijn vader naar de politie zou zijn gegaan om aangifte te doen van de ontvoering van zijn broer maar niet van de

vermeende zaken die hem zijn overkomen, terwijl hij nochtans over twee kogels en een dreigbrief zou moeten beschikken, hetgeen vrij tastbaar bewijs is en het argument dat de politie de aangifte niet zou willen noteren omdat de gebeurtenis van sektarische aard is volledig is tegenstrijdig met het feit dat zijn vader wel aangifte zou hebben gedaan van de ontvoering van zijn broer, waarbij kan opgemerkt worden dat ontvoeringen in Irak vaak sektarisch van aard zijn, (iv) het, gelet op de ervaringen van zijn gedwongen verhuizing om sektarische redenen en het feit dat zijn vader actief lid was van de Baathpartij, weinig plausibel is dat hij besluit te gaan voetballen in een sjiitische wijk met een sterke aanwezigheid van sjiitische milities en hij dan ook nog aan iedereen daar vertelde dat hij een soenniet uit Adhamiyah was, (v) zijn vrienden nog gewoon in Adhamiyah blijken te wonen en daar voor de lokale volksclub te spelen, terwijl zij blijkens zijn verklaringen nochtans ook dezelfde bedreiging hebben gehad, en hij, gevraagd naar hun leven, te kennen geeft dat hij niks van hen afweet, hetgeen een zeer apathische houding is voor iemand die zijn eerste (semi) professionele ervaring in het voetbal te danken heeft aan hen en wiens leven op identiek dezelfde wijze bedreigd is geweest als dat van hem, (vi) de andere elementen die hij in zijn asielrelaas aanhaalt – zijn vader was lid van de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, hij is verdreven geweest uit de wijk Zafraniya in 2006 en zijn broer A.K. zou ontvoerd zijn geweest – geen verband houden met zijn actuele vrees voor vervolging, (vii) de door hem neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet wijzigen daar de kopieën van zijn identiteitsdocumenten enkel dienen ter staving van zijn identiteit en plaats van herkomst, waarover geen twijfel bestaat, en de kopieën van de andere documenten gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen geen bewijskracht hebben daar deze alleen ter ondersteuning kunnen dienen om de feitelijke van zijn asielrelaas te staven en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland en (viii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 augustus 2016 (CG nr. 1523006), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent verhaal en kennis van voor haar verhaal relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het verhaal mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een verhaal ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.7.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de aanleiding tot de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk is: “(...) *Adhamiyah is een soennitische enclave omringd met sjiiitische wijken. Kadhamiyah is van oudsher een belangrijk sjiiitisch bolwerk. U verklaarde dat een persoon niet zomaar naar Adhamiyah kan gaan omdat een sjiiet voor zijn leven zou vrezen aldaar (CGVS, p. 8). Gelet op de ervaringen van uw gedwongen verhuizing om sektarische redenen en het feit dat uw vader actief lid was van de Baathpartij zou u derhalve wel twee keer nadenken om u in een sjiiitische wijk te begeven. U besluit echter te gaan voetballen in een sjiiitische wijk met een sterke aanwezigheid van sjiiitische milities. Geconfronteerd met deze geringe plausibiliteit geeft u te kennen dat u dat deed om geld te verdienen en uw hobby uit te oefenen (CGVS, p. 16). Sterker nog, u vertelde aan iedereen daar dat u een soenniet was uit Adhamiyah (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat u wel erg lichtzinnig omgaat met uw veiligheid geeft u te kennen dat iedereen al wist dat uw vrienden soennieten waren uit Adhamiyah en dat u geen reden had om erover te liegen (CGVS, p. 17). U minimaliseert hier duidelijk het gevaar.*”

In zoverre verzoeker aanvoert dat deze subjectieve overwegingen niet kunnen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn keuze om voor een sjiiitische voetbalclub te spelen, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielaanvraag in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen.

Met het betoog “*Verzoeker speelde sinds zijn kindertijd intensief voetbal. Voetbal maakt dan ook een belangrijk deel uit van zijn leven. Net zoals veel van zijn leeftijdsgenoten uit Irak was het dan ook zijn droom om ooit profvoetballer te worden.*”

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat wanneer verzoeker de kans krijgt om van zijn passie zijn beroep te maken, hij de aangeboden opportuniteit met beide handen grijpt. Verzoeker was bereid enig risico te nemen ten einde zijn droom te verwezenlijken. Bovendien zijn zulke kansen in Irak, waar amper op professioneel niveau sport beoefend kan worden, uitermate schaars.

Het gaat dan ook niet op om een jonge sporter – verzoeker was slechts 19 jaar – te verwijten dat hij lichtzinnig met zijn veiligheid omging. Als men opgroeit in een vijandelijke omgeving waar weinig of geen kansen zijn, mag men er als jongeling op hopen dat sport een verenigende factor kan zijn, een passie die door zowel soennieten als sjiieten gedeeld kan worden.”, waarmee hij in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geeft verzoeker voorts geen valabele verklaring voor het feit dat hij een allesbehalve gering risico nam door als soenniet in Khadamiya, een sjiiitische wijk met een sterke aanwezigheid van sjiiitische milities, te gaan voetballen. Gelet op het feit dat verzoekers familie reeds in 2006 het slachtoffer is geworden van sektarisch geweld en zij de wijk Zafraniya gedwongen moesten verlaten, en mede in acht genomen de actuele situatie in Bagdad, waar soennieten thans sterker het mikpunt zijn van

mensenrechtenschendingen, waar soennieten grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiitische milities en waar deze milities straffeloos te werk kunnen gaan, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, acht de Raad het bovendien onbegrijpelijk dat verzoeker aan iedereen zou verteld hebben dat hij een soenniet uit Adhamiyah was (administratief dossier, stuk 4, p. 17) en hij zichzelf aldus bewust nog meer blootstelde aan gevaar. Dit klemmt des te meer daar zijn vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessein een actief lid zou zijn geweest van de Baathpartij, zodat van verzoeker eerder zou worden verwacht dat hij niet te koop zou lopen met zijn afkomst en dat hij wel twee keer zou nadenken vooraleer zich in een sjiitische wijk te begeven. Gelet op het sektarisch geweld waarmee verzoeker reeds in het verleden geconfronteerd werd en dat ook de actuele context in Bagdad kenmerkt, kan verzoeker voorts bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij in het verzoekschrift betoogt dat hij hoopte dat sport een verenigende factor kan zijn, een passie die door zowel soennieten als sjiieten gedeeld kan worden. Gezien voorgaande overwegingen is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen iedere overtuigingskracht missen en dan ook volstrekt ongeloofwaardig moeten worden geacht. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet opbuigen.

2.7.2. De ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette asielrelaas blijkt andermaal uit zijn twijfelachtige verklaringen omtrent de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen omwille van zijn activiteiten bij de sjiitische voetbalclub FC Kadhamiyah.

2.7.2.1. Zo verklaarde verzoeker dat hij en zijn vrienden een eerste keer mondeling werden bedreigd. De bedreigingen zouden zich hebben voorgedaan na de training tijdens verzoekers terugkeer naar zijn eigen wijk. Verzoeker verklaarde dat hij samen met zijn twee teamgenoten in de bus zat en afstapte ter hoogte van de brug aan het Antharplein. Wanneer zij uitstapten, stapte ook een onbekende man van de bus, die hen aansprak. De man zei hen dat zij niet meer mochten voetballen bij FC Kadhamiya, anders zouden zij ernstig gevaar lopen. Verzoeker nam deze bedreiging echter niet serieus en ging gewoon weer voetballen (administratief dossier, stuk 4, p. 14-15). Het kan de Raad in de door verzoeker geschetste context evenwel geenszins overtuigen dat hij zo lichtzinnig zou zijn omgesprongen met deze aan hem gerichte bedreiging. Zijn stelling *“Maar we namen zijn woorden niet serieus, we dachten dat hij zomaar iets zei”* (administratief dossier, stuk 4, p. 14), kan, gelet op het feit dat er al sinds 2006 ernstige spanningen zijn tussen de verschillende geloofsstrekkingen en verzoeker in het verleden reeds persoonlijk geconfronteerd is geweest met sektarisch geweld, bezwaarlijk ernstig worden genomen. De door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij hij geen voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen en hij zijn bezigheden gewoon zou hebben hervat alsof er niets was gebeurd, kan naar het oordeel van de Raad dan ook niet geloofwaardig worden geacht.

2.7.2.2. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat ook verzoekers verklaringen over de dreigbrief die hij vier dagen later zou hebben ontvangen gebreken vertonen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Ten tweede heeft u herhaaldelijk over de dreigbrief verteld (CGVS, p. 10; P. 12; p. 15), maar nergens maakte u melding van de twee kogels die bij de brief zaten, zoals u bij het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst DVZ) had gemeld. Heel specifiek werd u gevraagd wat u allemaal nog meer bij die brief vond en verveeld met de vraag geeft u te kennen dat u al over de inhoud van de brief gesproken heeft en herhaalt u de belangrijkste bevindingen uit de brief (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met dit belangrijke detail geeft u te kennen dat u dacht dat u over de inhoud van de brief moest vertellen en bevestigde u dat er nog twee kogels bij de brief zaten (CGVS, p. 15).”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen deze vaststellingen, die bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en die aldus door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7.2.3. Voorts geeft verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen plausibele uitleg waarom hij geen klacht heeft ingediend wegens de bedreigingen die aan zijn adres werden geuit.

In zoverre verzoeker opwerpt dat hij en zijn vader van oordeel waren dat een aangifte bij de politie weinig soelaas zou brengen en kans op represailles met zich meebracht en hij in dit verband verwijst naar een rapport van Caritas International, waarin wordt gesteld dat burgers in het algemeen geen klacht neerleggen bij de politie tegen gepleegd misbruik uit angst dat de milities dit te weten zouden komen en zich zouden wreken, wijst de Raad erop dat deze vrees voor represailles verzoekers vader nochtans niet heeft belet om aangifte te doen van de ontvoering van verzoekers broer, waarvan niet kan worden uitgesloten dat ook deze ontvoering sektarisch van aard was. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoekers vader bij de aangifte van de ontvoering van zijn broer niet tevens melding zou hebben gemaakt van de niet mis te verstane bedreiging die verzoeker per brief zou hebben ontvangen.

Waar hij voorts herhaalt dat in het geval van zijn broer, de feiten alsook de gevolgen erg duidelijk waren, dat zijn broer ook effectief verdwenen was en dat er omtrent de ontvoering van zijn broer een resem getuigen waren die door de politie ondervraagd konden worden, benadrukt de Raad dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds terecht werd opgemerkt dat verzoeker over een dreigbrief en twee kogels zou moeten beschikken, hetgeen ook vrij tastbaar bewijs is van de bedreigingen die ten aanzien van zijn persoon zouden zijn geuit. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat er geen aangifte is gebeurd omdat de feiten in zijn zaak niet zo duidelijk zouden zijn geweest.

Zo verzoeker tot slot herhaalt dat zijn klacht niet serieus zou genomen worden door de politie en zelfs niet geacteerd zou worden, dient te worden benadrukt dat deze bewering volledig haaks staat op het vaststelling dat de aangifte van de ontvoering van zijn broer wél geacteerd werd door de politie, getuige hiervan het attest van aangifte bij de politie dat door verzoeker ter staving van zijn relaas werd voorgelegd. Dat in voormeld rapport van Caritas International wordt vermeld *“Vaak wil de politie evenmin de soennitische burgers helpen: ofwel omdat ze er het belang niet van inzien om een soenniet te helpen – doordat de meerderheid van de politieagenten sjiïet is; ofwel omdat ze samenwerken met militie die in bepaalde politieposten aanwezig zijn. Corruptie speelt een grote rol. Corrupte politieagenten worden niet vervolgd aangezien de rechters geen problemen willen krijgen met de militie.”* doet niets af het gegeven dat uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat de politie wel degelijk bereidwillig was om hulp en bescherming te bieden.

2.7.2.4. Tot slot acht de Raad het opvallend dat verzoeker drie weken na ontvangst van de dreigbrief besloot om definitief Irak te verlaten, hetgeen wel een zeer drastische beslissing is die bovendien in schril contrast staat met zijn houding naar aanleiding van de eerste mondelinge bedreiging. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij na de ontvangst van de dreigbrief niet meer terugkeerde naar de voetbalclub, waardoor hij aldus was tegemoetgekomen aan de eisen van zijn belagers (zie vertaling dreigbrief, administratief dossier, stuk 4, p. 12), en maakte hij doorheen zijn verklaringen geen gewag van verdere incidenten die zich sindsdien nog zouden hebben voorgedaan. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn twee vrienden nog gewoon in Adhamiyah wonen en daar voor de lokale volksclub spelen (administratief dossier, stuk 4, p. 17), terwijl volgens hem ook aan hun adres dezelfde doodsb bedreiging werd geuit. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoeker, die ondertussen gestopt was met voetballen bij FC Kadhamiya, niet veilig in Adhamiya zou kunnen verblijven. In zoverre verzoeker betoogt dat zijn situatie wezenlijk anders is dan deze van zijn twee ploegmakkers daar de brief met de kogels in zijn sporttas en niet in die van de anderen zat, wijst de Raad erop dat verzoeker samen met zijn vrienden op weg was naar huis toen zij een eerste keer mondeling werden bedreigd en dat in de dreigbrief niet alleen verzoeker maar ook zijn twee soennitische vrienden bij de voetbalclub, M. en I., met de dood werden bedreigd (administratief dossier, stuk 4, p. 14-15). Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze verzoekers situatie zou afwijken van deze van zijn vrienden. Waar verzoeker te dezen nog aanhaalt dat hij zich kort na de bedreigingen geconfronteerd zag met de ontvoering van zijn broer, dient te worden benadrukt dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat de ontvoering van zijn broer verband zou houden met de feiten die hem zouden zijn overkomen en hij tijdens het gehoor zijn voorgehouden problemen en de ontvoering van zijn broer integendeel kwalificeerde als twee verschillende gebeurtenissen (administratief dossier, stuk 4, p. 16). Daar verzoekers verklaringen omtrent de feiten die hem ertoe zouden hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten over de gehele lijn ongeloofwaardig moeten worden geacht, zoals blijkt uit wat voorafgaat, rijzen overigens tevens ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van de beweerde ontvoering van zijn broer.

2.7.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet betwist dat (i) het feit dat zijn vader lid was van de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, (ii) de verdrijving van zijn familie uit de wijk Zafraniya tijdens het sektarisch geweld in 2006 en (iii) de (beweerde) ontvoering van zijn broer A.K. geen direct verband houden met de doodsb bedreiging aan zijn adres. Wel werpt verzoeker op dat hij vreest om net zoals zijn broer ontvoerd te worden. De Raad verwijst te dezen naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.8.2.. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.7.4. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen.

De pagina met persoonsgegevens van zijn paspoort, zijn nationaliteitsbewijs, zijn identiteitskaart, zijn studentenkaart, de rantsoenkaart van zijn vader, zijn kieskaart, de woonstkaart van zijn vader, de lidkaart van de Baathpartij van zijn vader, de huwelijksakte van zijn ouders, een huurcontract van een woonst in Adhamiyah, de bevestiging van de provincieraad van Bagdad dat hij gevlucht is uit de wijk Zafraniya en de bevestiging van woonst afgegeven door de lokale raad van Shamasiya in Adhamiya, bevestigen slechts zijn afkomst en identiteit, zijn vaders lidmaatschap van de Baatpartij ten tijde van het regime van Saddam Hoessein en het gedwongen vertrek van zijn familie uit de wijk Zafraniya tijdens het sektarisch geweld van 2006, gegevens welke op zich niet in twijfel worden getrokken.

De referentiebrief van FC Hemiksem, het vliegticket en de drie bevelen om het land te verlaten van Servië, Macedonië en Griekenland zijn niet dienstig voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag.

Het medisch rapport met foto's van zijn broer, waaruit moet blijken dat verzoekers oudere broer gewond raakte tijdens het sektarisch geweld van 2006/2007, toen verzoekers familie gedwongen werd naar Adhamiya te verhuizen en waarbij toen op hun huis werd geschoten door het Mehdi leger (administratief dossier, stuk 4, p. 2) kan in hoofde van verzoeker geen actuele gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aantonen.

Aan de dreigbrief en het attest van aangifte bij de politie kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Irak. Corruptie en documentenfraude*" van 8 maart 2016) blijkt dat de Iraakse overheidsinstellingen aangetast zijn door een grootschalige en alomtegenwoordige corruptie en dat het mogelijk is om op eenvoudige wijze bijvoorbeeld politiedocumenten illegaal te verkrijgen.

2.7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ

30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker aangehaalde, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift, met de verwijzing naar recente veiligheidsincidenten, het gegeven dat de Verenigde Naties nog steeds het hoogst mogelijke niveau (niveau 3) van noodsituatie hebben toegekend aan Irak en het standpunt van UNHCR en Caritas International, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Het loutere feit dat er zich ook in augustus en september 2016 nog veiligheidsincidenten hebben voorgedaan waarbij burgers om het leven kwamen, kan voorgaande appreciatie niet ombuigen.

2.8.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS